Godina promjena, prirodnih nepogoda i društvenih zavrzlama

Godina dana u životu jednog čovjeka respektabilno je vremensko razdoblje, ali promatrano iz druge perspektive predstavlja tek zrnce prašine, treptaj oka, zamah leptirova krila ili bljesak svjetla. Ipak, i taj mali odsječak vremena može značiti puno. Može nam promijeniti čitav život. A što se to protekle godine događalo u našoj maloj zajednici, pokušat ćemo ovdje proanalizirati i donijeti zaključak o tome smijemo li biti zadovoljni ili pak moramo i nadalje ostati gunđavi, kritični, nikad sretni i vječno zavidni na susjedovim trešnjama koje su slađe, crvenije i bolje. Osobito su nam dragi komentari po društvenim mrežama, pod lažnim imenom i skrivenog identiteta koji nam daje hrabrost da pljujemo, iznosimo poluistine i tražimo dlaku u jajetu. Kad se ne gradi, smeta nas inertnost odgovornih, nedostatak ideja i inicijative. Kad se gradi, smetaju nam grabe, zatvorene ceste, prašina na ormarima i strani radnici od nas drukčiji jedino po bojama – onima izvana (ispod kože nam je svima krv jednako crvena).

Pa krenimo od gradnje – ona se najviše vidi. Nove su haljine tako dobile desetljećima (da ne velimo baš stoljećima) zanemarivane povijesne ljepotice: zgrada dvorca Inkey u Rasinji i koprivničkog (Brozovićevog i Horvatićevog) Muzeja. Sad im još samo treba udahnuti dušu i zanimljivim sadržajima osigurati dolazak turista koji će nas konačno maknuti s dna ljestvice hrvatskih statističara koji bilježe i uspoređuju brojeve noćenja. A Muzej pri tome ima sreću što mu okoliš ulazi i u pilot-projekt zelene infrastrukture i kružnog gospodarenja prostorom, ma što to značilo. Znatiželjnim građanima dovoljno bi bilo reći kako će nam se do sada zanemarene ulice i prostori konačno zazeleniti i procvjetati. Još da netko izmisli i stabla koja tri puta brže rastu, to bi bio pravi raj na zemlji. No nismo mi ni ovako daleko od edenskog vrta u kojem se osim jabuka besplatno dijeli umjetnost (naivna i ulična), priznanja, humanost, dječji smijeh, glazba i ples. Sjetimo se samo Međunarodnog festivala folklora koji nas je kao nikad do sada oduševio nastupima i odveo nas ne samo do savršeno uređenih i harmoničnih europskih krajolika već i u potpuno egzotične krajeve poput Uskršnjih otoka gdje još uvijek (zamislite samo) muškarci i žene uživaju u ljepoti vlastitog tijela bez umetaka, filera i filtera! Nažalost, ovog ljeta su nam utihnuli prepoznatljivi zvuci jazza, ali nadamo se da će već iduće godine opet biti s nama!

Kako ne biste pomislili da je sve bilo tako bezbrižno i veselo, napominjem da smo se bavili i ozbiljnim temama pa ispravili povijesnu nepravdu nanesenu koprivničkoj sinagogi, čiju su gradnju omogućili i u njezinom akustičnom prostoru u glazbi uživali vrsni umjetnici i ugledni građani poput Milana Grafa, osnivača Zagrebačkog kvarteta i suosnivača Zagrebačke filharmonije. Nakon temeljite obnove, vratili smo joj sjaj i zvuk i dali je na upravljanje i uživanje mladim glazbenicima, na kojima (glazbeni) svijet ostaje. U istom su tonu zasvirali i Ludbrežani koji se diče sa čak 13 Pravednika među narodima pa su im zasadili manji drvored tamarisa i postavili ploču koja je nekome zasmetala (valjda u duhu današnjeg vremena, a ne onog drugosvjetskog u kojem su današnji agresori bili žrtve kojima su LJudi odlučili pomoći).

Čitava Koprivnica, uz pomoć okolnih općina, udruge i pojedinci okupili su se oko jednog plemenitog cilja i kao nekad, kad su mladenci na svadbenim slavljima prikupljali sredstva za izgradnju dvorane Domoljuba, prikupili sredstva za kupnju jedne posebne kuće u kojoj danas stanuju naše Latice. Želimo im mirne i bezbrižne dane u njihovom domu!

Ove godine nas je napustio posljednji od najvećih, majstor palete boja, slikar i šaljivdžija Mijo Kovačić. Iza njega su ostali krajolici s čudesnim gljivama, seljačkim dvorištima, izmučenim licima i trunčicom ružičaste boje... Naivna

umjetnost vratila se na koprivnički središnji trg i fasadu Galerije, a renesansni mirisi, boje i zvukovi ponovno su osvojili ostatke zemljanih gradskih bedema. I ove smo godine hodočastili (ali ne i hodali) u Ludbreg na Svetu Nedjelju, u Molve čudotvornoj Majci Božjoj, u Peteranec svetom Petru i Pavlu (ovom prvom se treba posebno moliti da nam otključa vrata raja), svetom Antunu smo nazdravljali Špičkovim nadaleko poznatim gvercom, ali nismo kao nekada baš previše molili za zdravlje i zdrav duh, koji nam sve više treba s obzirom na porast potrošnje antidepresiva i smanjenje volje za razgovorom, druženjem i plesom. Jedino od čega još nismo odustali je dobra hrana i kapljica pa nas vesele Gastro festival u Đelekovcu na kojem se kuhao prefini gulaš, Fišijada na Šoderici, a sve smo zasladili ukusnim i lijepim prkačima u Virju i zalili dobrom kapljicom županijske izložbe vina. Ponekad su nas uspjeli nagovoriti da Camino hodamo, vozimo bicikle po Podravini različitim vinskim ili galerijskim rutama, ali to nam se i dalje nekako više čini bliskijim onim čudnim strancima, Nijemcima i Skandinavcima koji godišnje odmaraju znojeći se i u pokretu. Mi smo još uvijek stava kako za dobar odmor treba prileći. A kako to i nije odveć loše, svjedoče podatci iz naših bibliobusa o tome da širom Podravine još uvijek čitamo kad odmaramo. Znači, ipak ima nade i nije sve tako crno iako smo se i prošle godine više opterećivali time tko više ima, a premalo time tko više daje onima kojima najviše treba. A da puno imaju, dokazali su i Đurđevčani koji su ponovno pred mnoštvom turista iz topa ispalili pijevca. Nadam se da će se ta praksa i ubuduće nastaviti jer to znači da još ima dvorišta u kojima domaći pijevci ponosno, ekološki i slobodno koračaju. U tom smjeru idu i protesti PROTIV mega zatvora za piliće, tajnih odlagališta iz inozemstva koja nam štete zdravlju (ali to odgovorni ne priznaju ni pod razno!), nekih čudnih likova koji nisu sigurni koliko semestara traje faks, ali zastupaju ograničavanje prava nas LJudi (a osobito žena) i žele nas vratiti na lomaču, zato jer: drukčije mislimo, imamo drukčiju boju očiju, jer mislimo, jer smo naslijedili drukčije običaje, jer mislimo, jer su nam dali čudna imena, jer mislimo, jer mislimo, jer mislimo i imamo svoj stav i integritet i znamo što želimo, a što ne želimo, jer mislimo... Mislimo na putu do posla autobusom koji je vlak (i tako već godinama), mislimo kad poštujemo prometne znakove i ne glumimo Michaela Schumachera u ulicama s ograničenjem brzine na 50 kilometara na sat, mislimo kad stišavamo karaoke feštu u ponoć da susjedi mogu spavati, mislimo kad koristimo koševe za smeće u parku, mislimo kad starijima od sebe govorimo „Vi“, mislimo kad ustupimo mjesto trudnici, mislimo kad nazovemo stare roditelje i pitamo ih kako su i trebaju li pomoć, mislimo kad ne želimo uzeti ono što nismo zaradili vlastitim radom ili nije naše i jer su nas naučili da poštenje nema cijenu, mislimo .... Ili barem većina nas. Još ima nade, jer nada umire posljednja!

Kroničarka

Slika 1. Ove godine zima je pokazala zube i zaledila sve pred sobom (snimio Ivan Brkić).

Slika 3. Na putu za Križevce mogli smo osjetiti snagu vode (snimio Ivan Brkić).

Slika 2. Sve ljepote Drave najbolje je iskusiti u vožnji čamcem (snimio Ivan Brkić).

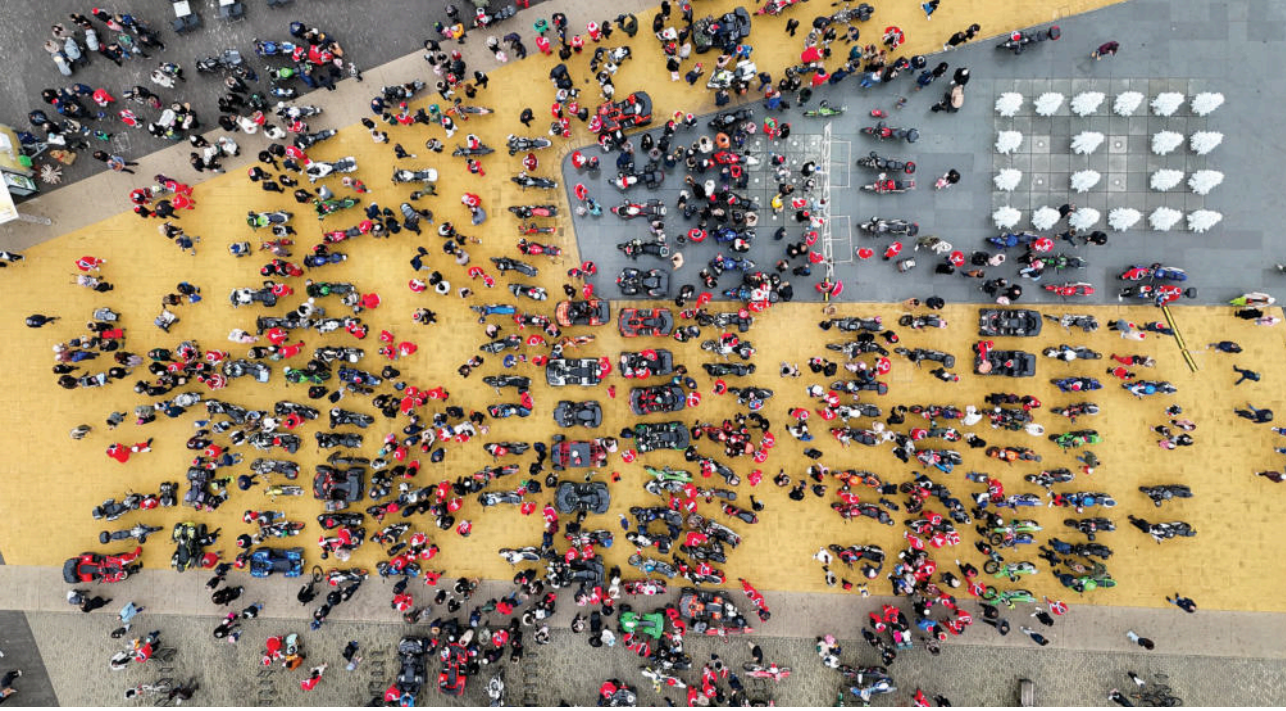
Slika 4. Zgrada Muzeja zasjala je u novom ruhu (snimio Ivan Brkić).

Slika 5. Nakon poplave suša. Rijeka Drava ovog je ljeta promijenila izgled (snimio Ivan Brkić).

Slika 6. Koprivnica u srcu (snimio Ivan Brkić).

Slika 7. Moto Mrazevi ispunili su koprivnički Zrinski trg šarenilom i pozitivnom energijom (snimio Ivan Brkić).

Slika 8. Simpatični gusari u centru Koprivnice (snimio Ivan Brkić).

Slika 9. Kad predsjednik toči, vino je posebnog okusa (snimio Ivan Brkić).

Slika 10. Sve ljepote tradicije u jednoj fotografiji (snimio Ivan Brkić).

Slika 11. Dom za lakšu i bezbrižniju starost u centru Đurđevca (snimio Ivan Brkić).

Slika 12. Krijes u Legradu zapaljen je kako bi se obnovila tradicija (snimio Ivan Brkić).

Slika 13. Žensko tetoviranje stiglo je i u Podravinu (snimio Ivan Brkić).

Slika 14. Otvaranje Mediteranskog parka Pravednika među narodima u Ludbregu, siječanj 2026. (snimio Milivoj Dretar).

Slika 15. Iz dalekih Uskršnjih otoka ljepotu pokreta i tijela donijeli su u Koprivnicu (snimio Ivan Brkić).

Slika 16. Zaleđena Drava u siječnju (snimio Nikola Đipalo).

Slika 17. Ludbreška stogodišnja lipa dobila je svoju spomen pločicu (snimio Milivoj Dretar).